

1 DEC, 1922

No. 23.

27 e Jaargang

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een
Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij
vervloekt!“. Galatiërs 1: 8.

WAT IS HET EVANGELIE ?

JOHN P. LILLYWHITE.

(Vervolg).

Herinner dat er voor bedrog geen plaats is in de werken Gods.

De Meester zeide: „Zoo zult gij dan hen aan hunne vruchten kennen. Niet een iegelijk die tot mij zegt: Heere, Heere zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen, en in uwen naam vele krachten gedaan? En dan zal ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van mij, gij die de ongerechtigheid werkt. Een iegelijk dan die deze mijne woorden hoort, en ze doet, dien zal ik vergelijken bij eenen voorzichtigen man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft; en daar is slagregen nedergefallen, en de waterstreamen zijn gekomen en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangevallen; en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond. En een iegelijk die deze mijne woorden hoort, en ze niet doet, die zal bij eenen dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft; en de slagregen is nedergefallen, en de waterstreamen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen dat huis aangeslagen; en het is gevallen, en zijn val was groot. En het is geschied als Jezus deze woorden geëindigd had, dat de scharen zich ontzetten over zijne leer; want hij leerde hen als machthebbende, en niet als de Schriftgeleerden.“ (Matth. 7 : 20—9).

Onze Vader in den hemel vereischt absolute gehoorzaamheid aan Zijne wetten van al Zijne kinderen, priester zoowel als volk, want de Apostel Paulus zeide van Jezus: „Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden; en geheiligd zijnde, is hij allen die hem gehoorzaam zijn, eene oorzaak der eeuwige zaligheid geworden. (Heb. 5 : 8—9). Niet diegenen die Hem niet gehoorzamen. Paulus geloofde het Evangelie van Jezus Christus van ganscher harte en schaamde zich niet voor hetzelfde, want hij wist het eene kracht Gods tot zaligheid te zijn voor een iegelijk die gelooft. (Rom. 1 : 16).

De Schepper vereischt onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Zijne wetten. „Indien gij mij liefhebt, zoo bewaart mijne geboden”, zeide de Meester en wederom, „Voorwaar, voorwaar zeg ik ulieden, die in mij gelooft, de werken die ik doe, zal hij ook doen, en zal meerdere doen dan deze; want ik ga henen tot mijnen Vader.” (Joh. 14).

Zegeningen te genieten of ellende mede te maken zijn toestanden, welke na gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid komen, zooals de profeet des Heeren heeft gezegd: „Zie, ik stel ulieden heden voor zegen en vloek: den zegen, wanneer gij hooren zult naar de geboden des Heeren uws Gods, die ik u heden gebied; maar den vloek, zoo gij niet hooren zult naar de geboden des Heeren uws Gods, en afwijkt van den weg, die ik u heden gebied, om andere goden na te wandelen, die gij niet gekend hebt.” (Deut. 11 : 26—8). „Want de Zoon des menschen zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders met zijne Engelen, en alsdan zal hij een iegelijk vergelden naar zijn doen.” (Matth. 16 : 27). Als wij dan de verklaring van den apostel aannemen, dat het Evangelie van Jezus Christus de kracht Gods tot zaligheid is voor een iegelijk die gelooft, zal ik voortgaan en in 't kort de grondbeginselen en verordeningen van het Evangelieplan opsommen, zoodat wij volkomen zullen verstaan wat bedoeld wordt met het Evangelieplan tot zaligheid.

Beginselen.

Wederom verwijzende naar de geschriften van den apostel Paulus, vinden wij het volgende beschreven in het 15de hoofdstuk van 1 Corinthiërs: „Voorts, broederen, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat, door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zoodanige wijze als ik het u verkondigd heb, tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften.” (1 Cor. 15 : 1—3). Paulus had zonder twijfel hetzelfde Evangelie gepredikt aan de Corinthiërs, hetwelk hij zelve alreeds ontvangen had, niet van den mensch, maar door de openbaring van Jezus Christus. (Gal. 1 :

11—12). In het verklaren van het Evangelie aan de Hebreërs somt hij duidelijk verschillende van deze grondbeginselen op, die door een iegelijk gehoorzaamd moeten worden, indien men zalig wil worden. Hij schrijft aldus: „Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren, niet wederom leggende het fundament van de bekeering van doode werken, en van het geloof in God, van de leer der doopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der dooden, en van het eeuwig oordeel. En dit zullen wij ook doen, indien God het toelaat.” (Heb. 6 : 1—3). Herinner, dat Paulus dit epistel richtte tot diegenen, welke alreeds deze beginselen en verordeningen, welke hen toegang verleenden tot het Koninkrijk van God en welke beginselen elke man en vrouw moet gehoorzamen, vóórdat zij toegang kunnen verkrijgen in dat Koninkrijk, hadden aangenomen en gehoorzaamd. De apostel vermaande deze heiligen om getrouwelijk voorwaarts te gaan tot volmaking, want hij zeide dat als men naar de zonden terugkeerde en deze beginselen verloochende, het onmogelijk zoude zijn om wederom tot het geloof te vernieuwen. „Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelsche gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, en gesmaakt hebben het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw, en afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelf den Zoon Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken.” (Heb. 6 : 4—6). Maar vóórdat wij tot volmaking voort kunnen varen, moeten wij al deze beginselen gehoorzamen.

Geloof.

Toen de Meester Zijne apostelen machtigde en hen uitzond in de geheele wereld om Zijn Evangelie te prediken, zeide Hij dat allen „die gelooven zouden en gedoopt zouden zijn, zalig zouden worden, maar die niet gelooven zouden (en natuurlijk niet gedoopt zouden worden) verdoemd zouden worden.” (Marc. 16 : 15—16). We leiden uit deze verklaring van den Zaligmaker af, dat geloof het eerste vereischte in het Evangelieplan is. Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. „Want die tot God komt, moet gelooven dat Hij is, en een belooner is dergenen die Hem zoeken.” (Heb. 11 : 6). Dus om zelfs Gode te behagen, moeten wij een levend werkend geloof bezitten en het behoorlijk aanwenden, een geloof, dat ons tot goede werken wil aansporen, want een geloof hetwelk zulks niet doet, is dood en heeft geen zaligmakende kracht, want de apostel Jacobus zeide:

„Wat nuttigheid is het, mijne broeders, indien iemand zegt dat hij het geloof heeft, en heeft de werken niet? Kan dat geloof hem zalig maken? Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn, en gebrek zouden hebben aan dagelijksch voedsel, en iemand

van u tot hen zou zeggen: Gaat henen in vrede, wordt warm en wordt verzadigd, en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat? Alzoo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood. Maar, zal iemand zeggen, gij hebt het geloof, en ik heb de werken. Toon mij uw geloof uit uwe werken, en ik zal u uit mijne werken mijn geloof toonen. Gij gelooft dat God een éénig God is, gij doet wel: de duivelen gelooven het ook, en zij sidderen. Maar wilt gij weten, o ijdel mensch! dat het geloof zonder de werken dood is? Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzóó is ook het geloof zonder de werken dood". (Jacobus 2 : 14—20 en 26).

Ik zeg als een man een levend werkend geloof in God den eeuwigen Vader bezit en van harte gelooft dat Jezus Christus de ware Verlosser van de wereld is, zal deze man meer dan gewillig zijn om onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan elke wet en verordening van het Evangelie te betoonen. „Wij zullen daders des woords zijn en niet alleen hoorders". Een waar en levend geloof zal een waar en levend God in zich sluiten. Een God, welke kan hooren en onze gebeden verhooren en in elke mogelijke wijze ons terzijde kan staan om de volmaaktheid te bereiken. Een God, welke tot den mensch spreken kan en hetzelfde doet. Eén welke Zijne verborgenheden aan Zijne dienstknechten de profeten openbaart. God is een levend persoonlijk wezen, verheerlijkt, verheven en volmaakt in al de goddelijke eigenschappen. Hij is inderdaad de Vader van Jezus Christus en Vader van de geesten van alle menschen. „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt." (Joh. 17 : 3). „Voorwaar, voorwaar zeg ik u, die mijn woord hoort, en gelooft Hem die mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven." (Joh. 5 : 24).

Bekeering.

Na geloof volgt bekeering. Bekeering is het resultaat van een berouwvolle ziel, hetwelk voortkomt uit een diep gevoel van nederigheid en dit hangt op haar beurt weer af van het beoefenen van verblijvend, gestadig geloof in God. Bekeering daarvoor rangschikt zich behoorlijk als het tweede beginsel van het Evangelie, ten nauwste verbonden met en onmiddellijk het geloof volgende. Zoo spoedig als iemand het bestaan en autoriteit van God begint te erkennen, gevoelt hij een eerbied voor goddelijke wetten en wordt hij overtuigd van Zijn eigen onwaardigheid. Hij wenscht zijn Vader te behagen, die hij zoo lang veronachtzaamd heeft. Het zal hem nopen om de zonden na te laten en een goddelijk berouw te gevoelen, en deze nieuwe aandrang zal vermeerderde kracht verkrijgen van des zondaars natuurlijke en prijzenswaardige be-

geerte om de gruwelijke resultaten van zijn eigen afdwalingen en pijnlijke gevolgen van zonden, als het mogelijk is, te ontvluchten. Geïnspireerd door een nieuwe overtuiging, zal hij naar een gelegenheid hunkeren om door goede werken de oprechtheid van zijn geloof kenbaar te maken en naar de vergiffenis van zijne zonden als de meest begeerlijke van alle zegeningen en die vergeving kan alleen verkregen worden op zekere bepaalde voorwaarden en hij zal leeren dat de eerste stap naar dezen gezegenden toestand van vergiffenis bestaat uit des zondaars erkenning van zijne zonden. De tweede stap is om anderen te vergeven wat zij hem aangedaan hebben; en de derde schrede moet aantoonen dat hij Christus' verlossend en verzoenend offer aanneemt door gehoorzaamheid aan de goddelijke vereischten."

„De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk eenigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen.” (2 Petrus 3:9). „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonde vergeve en ons reinige van alle ongerechtigheid. Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zoo maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is niet in ons.” (1 Joh. 1:9—10). Bekeering is een absolute vereischte van het Evangelieplan en wij moeten zelve aan deze bekeering werken, God bekeert geen eenig mensch. „Want de zaligmakende genade Gods is verschenen allen menschen en onderwijst ons, dat wij de goddeloosheid en de wereldsche begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld.” (Titus 2 : 11—12).

„Alzóó is er geschreven, en alzóó moest de Christus lijden, en van de dooden opstaan ten derden dage, en in zijnen naam gepredikt worden bekeering en vergeving der zonden onder alle volken, beginnende van Jeruzalem. En gij zijt getuige van deze dingen. (Lucas 24 : 46—8). De Meester predikte bekeering en zoo deden Zijne goddelijk geautoriseerde dienstknechten.

Doop.

Het derde beginsel en de eerste noodzakelijke verordening van het Evangelie is de doop. Jezus zeide tot Zijne apostelen vóór Hij ten hemel voer voor de laatste maal: „Gaat dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden alles wat ik u geboden heb. En zie, ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleindiging der wereld.” (Matth. 28 : 19—20). Terwijl de Heere te Jeruzalem vertoefde na het Paaschfeest, nadat zijn publieke bediening begonnen was, „Daar was een mensch uit de Farizeërs, wiens naam was Nicodemus, een overste der Joden; deze kwam des nachts tot Jezus, en zeide tot hem: Rabbi, wij weten dat

gij zijt een leeraar van God gekomen; want niemand kan deze teekenen doen die gij doet, zoo God met hem niet is." (Joh. 3 : 1—2). En zonder te wachten voor verdere vragen of verklaringen, „Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar zeg ik u, tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien." (Joh. 3 : 3). Nicodemus verbaasde en verwonderde zich hoe het mogelijk zou kunnen zijn en hij zeide tot den Meester: „Hoe kan een mensch geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in zijn moeders buik ingaan en geboren worden? Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar zeg ik u, zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan." (Joh. 3 : 4—5). Er kan geen vraag verrijzen omtrent „geboren uit water", waar hier op gezinspeeld wordt, betrekking hebbende op den waterdoop, welke bediend werd aan diegenen, die het Evangelie aannamen en welke doop, zooals hij bediend werd de eerste drie eeuwen van het christelijke tijdperk, een geheele volmaakte geboorte voorstelde.

„Iedere opstanding is een geboorte, en iedere geboorte sluit een voorafgaande begrafenis in zich. Het komen in dit leven behelst in zich het verlaten van een voorafgaand bestaan, en een begrafenis in dit leven sluit een geboorte in het volgende leven in zich." Naar 't schijnt was de apostel Paulus terdege doordrongen met dit idee van de symboliseering van den doop. Want hij zegt: „Of weet gij niet, dat zoovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzóó ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met hem ééne plant geworden zijn in de gelijkmaking zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking zijner opstanding." (Romeinen 6 : 3—4—5).

En zooals de Heere zeide tot Zijn dienstknecht Mozes: „En zie, alle dingen hebben hunne gelijkenis, en alle dingen zijn geschapen en gemaakt om van Mij te getuigen, beide de dingen die tijdelijk en de dingen die geestelijk zijn; de dingen die boven in de hemelen zijn, en de dingen die op de aarde zijn, en de dingen die in de aarde zijn, en de dingen die onder de aarde zijn, beide boven en beneden: alle dingen geven getuigenis van Mij." (P. v. G. W. 6:62).

„Als dan de doop was geboden door den Zoon van God, moet hij van Hem en Zijn werk getuigen. Door den doop dan, door deze begrafenis (onderdompeling) in het water, wordt de dood en begrafenis van den Christus voorgesteld, de verzoening welke Hij deed voor de zonden van den mensch. Door het voortkomen uit het water wordt de opstanding van Christus voorgesteld, Zijn overwinning over den dood, de victorie zijnde van de verzoening; de dood is overwonnen, het leven triomfeert. Christus is de eerste vrucht van de opstanding en door Hem neemt het geheele mensch-

dom deel aan de opstanding.” „Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (Corinthiërs 15 : 21—22). „Noch is dit niet alles, maar in den doop wordt de vergiffenis van zonden gesymboliseerd aan den gedoopte. De doop wordt dan niet alleen een voorstelling van Christus' dood, begrafenis en opstanding tot een nieuwigheid des levens; maar insgelijks de dood en begrafenis van zonde van den gedoopte en zijn opstanding tot een nieuwigheid van sterfelijk en geestelijk leven. Voor hem is het een geboorte tot rechtvaardigheid”, of zooals Paulus zeide: Dit wetende dat onze oude mensch met hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.” (Romeinen 6 : 6). „Zijnde met hem begraven in den doop, in welken gij ook met hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, die hem uit de dooden opgewekt heeft.” (Col. 2 : 12). „En vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten der gerechtigheid.” (Romeinen 6 : 18).

Voldoende is alreeds gezegd om te bewijzen dat de doop absoluut noodzakelijk is tot zaligheid. Ik zal nu een weinig zeggen over de noodzakelijke geschiktheid van den candidaat voor den doop. Zeker, „Niet een iegelijk die tot mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is.” (Matth. 7 : 21). Met andere woorden, wij moeten Zijn geboden onderhouden en de beginselen en verordeningen van Zijn Évangelie gehoorzamen. Daarom moet de candidaat voor den doop bij machte zijn om geloof en bekeering te verstaan, zooals de volgende schriftuurplaats bevestigt. De Meester zeide tot Zijne Apostelen: „Gaat dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve doopende in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, leerende hen onderhouden alles wat ik u geboden heb. En zie, ik ben met ulieden alle de dagen tot de voleinding der wereld.” (Matth. 28 : 19—20). „Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.” (Marcus 16 : 16). „Die dan Zijn Woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en daar werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.” (Handelingen 2 : 41). Diegenen, die te Samaria waren, waren in staat om te gelooven en Filippus' prediking te begrijpen. „Maar toen zij Filippus geloofden, die het Évangelie van het Koninkrijk Gods en van den naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen.” (Handelingen 8 : 12). „En Filippus zeide: Indien gij van ganscher harte gelooft, zoo is het geoorloofd. En hij antwoordende, zeide: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon Gods is.” (Handelingen 8 : 37). En wederom Petrus in het huis van Cornelius: „En Petrus den mond open doende, zeide: Ik verneem in der waarheid, dat God geen aannemer des persoons is;

maar in allen volke is die Hem vreest en gerechtigheid werkt, Hem aangenaam." (Handelingen 10 : 34—35). „Dezen geven getuigenis alle de Profeten, dat een iegelijk die in hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door zijnen naam. En hij beval dat zij zouden gedoopt worden in den naam des Heeren. Toen baden zij hem dat hij eenige dagen bij hen wilde blijven." (Handelingen 10 : 43—48). „En zij spraken tot hem het woord des Heeren, en tot allen die in zijn huis waren. En hij nam hen tot zich in die ure des nachts, en wiesch hen van de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en alle de zijnen; en hij bracht ze in zijn huis en zette hun de tafel voor en verheugde zich dat hij met al zijn huis aan God geloovig geworden was." (Handelingen 16 : 32 : 4).

De candidaat voor den doop moet insgelijks in staat zijn om te bekeeren. Als de Schriften verder verklaren: „Hij zeide dan tot de scharen die uitkwamen om van hem gedoopt te worden: „Gij adereengebroedsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn? Brengt dan vruchten voort, der bekeering waardig; en begint niet te zeggen bij uzelve: Wij hebben Abraham tot eenen vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze steenen Abraham kinderen kan verwekken." (Lucas 3 : 7—8).

En wederom op den dag van het Pinksterfeest, toen Petrus en de andere apostelen de vergaderde menigte overtuigd hadden van hun zonden en zij hun tot een kennis van hun schuld gebracht hadden: „En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere Apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." (Handelingen 2 : 37—38).

In de voorgaande schriftuurplaatsen vinden wij zekere noodzakelijke vereischten en hoedanigheden den candidaat voor den doop voorgeschreven, welke voorschriften alleen diegenen kunnen onderhouden, die de jaren van onderscheid bereikt hebben. Zij moeten in staat zijn om geloof in God te kunnen oefenen, zich te bekeeren van zonden en het Woord des Heeren te verstaan. Dit bewijst dat kinderen van onrijpe jaren geen geschikte kandidaten voor den doop kunnen zijn. Maar niettegenstaande deze leeringen van de Schriften en in rechtstreeksche tegenstelling met het gebod van den Heer, neemt de christenwereld in 't algemeen aan, beoefent en predikt den doop voor kleine kinderen. Het is geen wonder dat de Meester uitriep: O getrouweloos en verdraaid geslacht, hoe lang zal ik met u zijn? Hoe lang zal ik u verdragen? enz. De profet Jesaja sprak: „Want het land is bedekt vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzetting, zij vernietigen het eeuwig verbond." (Jesaja 24 : 5).

Onze Verlosser leerde ons dat kleine kinderen van het koninkrijk van God zijn en van hun wordt de doop niet vereischt. De kin-

derdoop is een moedwillige verdraaiing van de verordening. „En zij brachten kinderkens tot hem, opdat hij ze aanraken zou; en de discipelen bestrafden degenen die ze tot hem brachten. Maar Jezus, dat ziende, nam het zeer kwalijk, en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert ze niet; want dezulken is het Koninkrijk Gods. Voorwaar zeg ik u, zoo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeken, die zal in hetzelfde geenszins ingaan. En hij ontving ze met zijne armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zegende hij ze.” (Marcus 10 : 13—6). Leest alzoo Mattheus 19 : 13—5 en Lucas 18 : 15—7. „Zoo wie dan zichzelf zal vernederen gelijk dit kindeken, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen.” (Matth. 18 : 4). „Ziet toe, dat gij niet één van deze kleinen veracht; want ik zeg ulieden dat hunne Engelen in de hemelen altijd zien het aangezicht mijns Vaders die in de hemelen is.” (18 : 10).

De machtiging voor den kinderdoop kan niet in de Schriften gevonden worden. Het is een beleediging voor de onschuld en een gruwel in de oogen van God. Doopende uwe kleine kinderen voor een vergiffenis van zonden! Foei, schaam u, gij vaders, moeders en priesters. Door zulke handelingen verloochent gij het verlossingswerk van Christus, of zooals één van Gods heilige profeten heeft gezegd: „Het is ernstig spotten voor God wanneer gij kleine kinderen zult doopen. Zie, ik zeg u, deze zaak zult gij onderwijzen: Bekeering en doop aan degenen die verantwoordelijk en in staat zijn zonde te begaan; ja, leer de ouders dat zij zich moeten bekeeren en gedoopt worden, en zich moeten vernederen als hun kleine kinderen en zij zullen allen met hunne kleine kinderen zalig worden. Hunne kleine kinderen hebben niet noodig te bekeeren, noch gedoopt te worden. Zie, de doop is tot bekeering, tot vervulling der geboden en voor de vergeving der zonden. Doch kleine kinderen zijn levend in Christus, zelfs van de grondlegging der wereld af; indien dit zoo niet is, dan is God een partijdig en ook een veranderlijk God, en een aannemer des persoons; want hoeveel kleine kinderen zijn gestorven zonder den doop. Daarom, indien kleine kinderen niet zalig kunnen worden zonder den doop, moeten dezen tot een eindeloze hel gaan. Zie, ik zeg u, dat degenen die denken, dat kleine kinderen den doop noodig hebben, in eene gansch bittere gal en in de banden der ongerechtigheid zijn; want zij hebben noch hoop, noch geloof, noch liefde; daarom, indien zij met zulke gedachten zouden sterven, zouden zij nederdalen ter helle. Want vreeselijk is de goddeloosheid om te veronderstellen, dat God een kind zalig maakt door den doop, en dat het andere moet omkomen omdat het niet gedoopt is. Wee hun, die de wegen des Heeren op deze wijze zullen verdraaien; want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeeren. Zie, ik spreek met vrijmoedigheid, volmacht van God ontvangen hebbende; en ik vrees niet wat de mensch kan doen; want volmaakte liefde verdrijft alle vrees. Ik

ben vervuld met eeuwigdurende liefde; daarom zijn mij alle kinderen gelijk; daarom heb ik kleine kinderen lief met eene volmaakte liefde; en zij zijn allen gelijk en deelgenooten der zaligheid. Kleine kinderen kunnen zich niet bekeeren; daarom is het vreeselijke goddeloosheid de reine barmhartigheden van God jegens hen te verloochenen; want zij zijn allen levend in hem gemaakt, door zijne barmhartigheid. Hij, die zegt, dat kleine kinderen gedoopt moeten worden, verloochent de barmhartigheid van Christus en doet zijne verzoening, en ook de kracht zijner verlossing te niet." (Moroni 8 : 9—20). Het grootste gedeelte van de christelijke sekten hebben de wijze van besprenkelen en het begieten aangenomen voor het bedienen van den doop. Deze vormen zijn onze beschouwing niet waardig, daar zij onschriftuurlijk zijn, en zij kunnen in geenerlei opzicht vergeleken worden bij den doop die Christus gehoorzaamde en leerde. Zij zijn slechts verordeningen en inzettingen van den mensch, een moedwillig verdraaien van de leeringen van Jezus Christus. Zulke handelingen zijn een gruwel in Zijne oogen. „Wee hun, die de wegen des Heeren op deze wijze zullen verdraaien; want zij zullen omkomen, tenzij zij zich bekeeren.”

(Wordt vervolgd).

LEVENSLIEDJES.

No. 8. Dankliedje.

Voor een hart dat is tevreden met zijn needrig lot,
Voor gezondheid in mijn leden, prijs ik U, mijn God!

Voor mijn mate van waardeering van het Gouden Nu,
Voor een ziele vol vereering, dank ik Vader, U!

Voor geloof dat nuchter werken bondig hulde biedt,
En toch vliegt op geestdriftsvlerken, klinkt mijn vreugdelied!

Voor een weten, waar en vurig, van des levens doel,
Stijgt mijn dank omhoog, gedurig, uit het aardsch gewoel.

Voor ontelbre zegeningen juicht mijn hart van dank,
Gij verstaat mijn schamel zingen, hoort mijn stamelklank!

FRANK I. KOOYMAN.

KOOP SCHAART.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

Afscheidsgroet.

Daar ik van mijn zending in Nederland ontslagen ben en het mij onmogelijk was mijn menigvuldige vrienden persoonlijk vaarwel te zeggen en de hand te drukken, neem ik de gelegenheid waar om door middel van ons tijdschrift mijn afscheidsgroet aan u allen te zenden.

Ik ben dankbaar de gelegenheid gehad te hebben om het herstellde Evangelie in Nederland te prediken en mijn zwakke krachten te mogen gebruiken om het werk des Heeren uit te breiden. Ik dank u allen voor de vele bewijzen van liefde en erkentelijkheid, die ik in zoo'n ruime mate heb ondervonden gedurende mijn zending.

Broeders en Zusters, blijft getrouw in het verbond dat gij met uw Hemelschen Vader aan het watergraf gesloten hebt. Leeft op zulke wijze, dat ge den Heiligen Geest als een voortdurenden metgezel kunt hebben wat ook het leven u bieden moogt.

Ik hoop dat het werk des Heeren met rassche schreden in Nederland zal vooruitgaan en dat de zegeningen des Heeren uw aller deel zullen zijn.

Uw Broeder in het Evangelie,

KOOP SCHAART.

ROUWDIENST-ROND.

Zondag den 22sten October j.l. werd in den Tabernakel te Ogden, Utah, de rouwdienst gehouden ter eere der nagedachtenis van ouderling Albertus Rond, in de Nederlandsche Zending overleden. De dienst ving aan om 12 uur met een gevoelvolle solo door Maggie Sanders: „I know that my Redeemer lives". Gebed: Ouderling Abram Dalebout. Solo, Mary Farley: „I 'll go where You want me to go, dear Lord".

Ouderling Joseph van Leeuwen, onder wiens geleide het stofelijk overschot in Utah gebracht werd, was de eerste spreker. Hij vertelde van het voorbeeldig gedrag van ouderling Rond en van diens laatste levensdagen. Tevens was spreker de bode, die van de sympathie van den Zendingspresident, John P. Lillywhite, en al de mede-arbeiders van den overledene getuigde.

Bisschop Le Grand Richards verklaarde dat hij ouderling Rond

17 jaar lang gekend had. Broeder Rond was altoos kalm van oordeel, had de waarheid lief en was haar verknocht.

Ouderling Maarten Dalebout sprak namens de Nederlandsche Zendelingen-Vereeniging woorden van troost en waardeering, waarop Janie van Limburg een mooien solozang ten beste gaf: „Boven de sterren”.

Vervolgens kreeg ouderling Hendrik Bell Sr. het woord, die vijf maanden lang ouderling Rond's nevenman geweest was in het zendingsveld. Spreker getuigde van den overledene, dat hij in zijn zendingswerk altijd door Gods Geest geleid werd. Ook vertelde hij van de voorspoedige thuisreis van het kleine gezelschap, dat het hulsel, waaruit Broeder Rond's geest geweken was, vergezelde, en hoe kloekmoedig Zuster Rond onderweg zich gedragen had.

„The world is full of shadows,
But the sunshine makes them all” —

de wereld is vol schaduwen, maar ze worden alle door de zonneschijn verwekt — zoo quoteerde bisschop Nicholas G. Smith, die zoowat 20 jaar geleden voor het eerst kennis maakte met de familie Rond.

Zuster Sanders zong andermaal een solo: „Face to Face”.

Nu volgde ouderling David O'MacKay, van den Raad der Twaalven, die het Eerste Presidentschap en de Twaalf vertegenwoordigde. Zelfbewaring, zeide spreker, is de eerste natuurwet; zichzelf verliezen is de overheerschende wet in het Evangelie. In schilderachtige taal beschreef spreker het opkomen uit nederige omstandigheden van menschen als de overledene, het geraken in beteren doen, het kennen van levensgemakken, die vroeger onbereikbaar waren. En dan: Gods roeping — en alles wordt opgeofferd, a l l e s: in dit geval zelfs het leven. Dat is de ware Christus-geest: voor anderen te leven, niet voor zichzelf.

Nog werden enkele troostwoorden gesproken door bisschop Clarence Morris, van de wijk waarin de familie Rond thuishoort, en den raadgever James M. Harbertson, gevolgd door een harmonischen tweezang, gezongen door Zuster Farley en Robert Greenwell: „God be with you till we meet again”. Dankzegging door president George E. Browning van de Weber Stake.

De Tabernakel was bijna geheel gevuld met belangstellenden. Honderden Hollanders waren opgekomen, een groot aantal uit Salt Lake City. Prachtige bloemstukken, waaronder één van de Zendelingen-Vereeniging en ook een van de Amsterdamsche kerkelijke gemeente, versierden tijdens den dienst de kist en later het graf. En over de groeve en over de schare, die de nagedachtenis van den naar hooger werkveld verplaatsten heilbode eerde, goot een wondere najaarszon haar koesterende stralen. Niet van den dood sprak die gloring, maar van leven: van zonnig, zelfopofferend leven, dat licht spreidt en levensgloed.

K.

Redevoering
gehouden door Pres. Wilford Woodruff.

(Slot).

Na ongeveer 2 jaar in Nieuw-Engeland en Canada vertoefd te hebben om de Heiligen over te brengen, vertrok ik met het laatste troepje, ongeveer een honderd, uit Boston. Wij arriveerden tegen het vallen van den avond te Pittsburg. Wij verlangden niet daar te blijven, maar door te reizen naar St. Louis. Ik zag een stoomboot op het punt zee te kiezen. Ik ging naar den kapitein en vroeg hem hoeveel passagiers hij had. „Driehonderd en vijftig”. „Kunt ge er nog honderd opnemen?” „Ja”. Ik wilde hem juist vertellen dat wij aan boord wenschten te komen, toen die geest tot mij zeide: „Gaat niet aan boord van dat schip, gij, noch uw reisgenooten”. „Goed”, zeide ik. Ik wist wat die zachte stem beteekende. Ik ging niet aan boord, maar wachtte tot den volgenden morgen. Een halfuur nadat het schip uitgevaren was, stond het in brand. Het schip bezat touwen, inplaats van raderkettingen en zij konden niet aan land komen. De nacht was donker en niet één man werd gered. Indien ik niet gehoorzaamd had aan die vermanende stem, die in mij was, zou ik ook daar geweest zijn met de anderen. De 13e waard zou geen Atwood als bisschop gehad hebben; de kerk zou geen Leonard W. Hardy als bisschop gehad hebben. Beiden waren zij bij mij met hun huisgezinnen, eveneens broeder Samuel Hardy, die nu in St. George woont, meer dan 90 jaren oud. Ik was dien geest slechts ééns in mijn leven ongehoorzaam; het gebeurde door den wil van anderen, hetgeen mij bijna het leven kostte. Ik ben vertrouwd geworden met dezen geest. Het was geen trompetgeschal, noch donder of bliksem; het was en is nog steeds voor mij „de zachte stem”. Vanaf mijn jeugd werd ik geregeerd en beheerscht door dien geest. Mijn zendingen kwamen door dien Geest van openbaring. Door diezelfde zachte stem werd mij gezegd naar Fox Islands te gaan. Ten tijde van den grooten afval te Kirtland zeide de geest van den Heer tot mij: „Kiest u een metgezel en ga naar Fox Islands”. Ik wist even zooveel van Fox Islands af als van Kolob. Ik ging er echter heen, doopte er ongeveer honderd en bracht hen naar Zion. Terwijl ik op dat eiland werkzaam was, ontving ik een brief van Joseph Smith, mij mededeelende dat ik door openbaring geroepen was de plaats te vervullen van één der Twaalven, die gevallen was. Gij kunt het lezen in Leer en Verbonden. Het was aan mij geopenbaard geworden vóór ik den brief van Joseph Smith ontving, maar ik voelde mij niet geroepen het aan eenig menschelijk wezen te vertellen, want ik wist dat het mijn plicht was zulke dingen voor mij te houden. Gedurende mijn leven en arbeid, wanneer mij ook door den geest van den Heer geboden werd iets te doen, heb ik mij er altijd goed bij bevonden wanneer

ik het deed. Ik ben gespaard gebleven door die macht. Die macht ging met mij naar Herefordshire. Ik predikte iederen avond met broeder Cordon, en op zekeren avond hielden wij een vergadering te Hanley, in Staffordshire. De geest — die altijd zachte stem — zeide tot mij: „Dit is de laatste vergadering die gij met dit volk zult houden, voor vele dagen”. Ik zeide zulks tot de vergadering toen ik sprak. Zij waren zeer verwonderd en vroegen mij waar ik heenging. Ik zeide hen dat ik het niet wist. Daarna vroeg ik den Heer wat Hij van mij verlangde en Hij zeide mij naar het zuiden te gaan. Dat was alles wat ik tot antwoord ontving. Ik nam den trein en reed 80 mijlen zuidwaarts. Het eerste huis waar ik binnentrad, was het huis van John Benbow. Ik was nog geen kwartier in zijn huis, of ik had begrepen waarom de Heer mij daarheen gezonden had. Daar was een volk, dat gebroken had met de Wesleyan Methodisten, die zich met elkaar verbonden hadden en zichzelf de „Vereenigde Broeders” noemden. Zij zagen niet naar de komst van den Zoon des menschen, maar het Evangelie van Christus, waarvan zij lazen in het Nieuwe Testament. De eerste 30 dagen na mijn aankomst bracht ik ongeveer 2 duizend menschen tot de kerk, met 50 predikanten, en al hun hulpkerken, vrij volgens de wet, waren in mijn handen. Over deze dingen werd de trompet niet geblazen. De geest van den Heer zeide mij daarheen te gaan en toen ik daar aankwam, zag ik waarom ik gezonden was.

Dit is, denk ik, genoeg over deze dingen gesproken.

Nu wensch ik tot deze vergadering te zeggen, tot de jonge mannen van Israël, tot de ouderlingen Israëls, tot alle zendelingen, dat de dag gekomen is waarop de God des hemels van mij vereischt, als President van de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, tot u te zeggen, dat het de wil van God is dat gij dezen weg volgt. Verkrijg den geest van God vóór gij op uw zendingen gaat of waarheen ook. Neem den geest van openbaring met u. En wanneer gij dat zult bezitten, zijt ge veilig, en gij zult nauwkeurig datgene doen wat de Heer van u verlangt. Ik gevoelde mij er sterk toe gedrongen dit tot deze Conferentie te zeggen. Wat kunt ge doen zonder openbaring? Wij kunnen den wil van God niet doen en datgene wat van ons vereischt wordt, volbrengen, zonder dat. Wij zullen geen vergissingen begaan, indien wij die richting volgen. Die geest is met de Apostelen en met de ouderlingen van Israël, die waar en getrouw zijn. Het opkomend geslacht zou arbeiden om den geest van God te verkrijgen. Laat hij in u zijn en hij zal u een voortdurende raadgever zijn.

Dit is één reden, broeders en zusters, waarom mijn leven gespaard is gebleven. Ik zal u een andere reden vertellen. Natuurlijk heb ik daar mijn eigen reden voor. De reden waarom ik hier ben is, omdat de Heer de zwakken van deze wereld gekozen heeft

om het Evangelie te prediken, Zijn werk te doen, Zijn Koninkrijk op te bouwen. Ik geloof niet, dat Hij ooit een zwakker instrument op aarde had voor dat werk, dan mij. De Almachtige wist dat ik, sedert ik een lid van deze kerk was, nooit één minuut eenige macht had eenige eer of heerlijkheid voor mijzelf te nemen ten opzichte van iets dat ik in staat was te doen in het werk der bediening. Waarom? Omdat ik wist dat het van God kwam en niet van mij. En niemand die in dit werk arbeidende is, heeft eenige macht van zichzelf gehad. Deze macht is van God tot ons gekomen, waardoor wij in staat gesteld werden het werk te doen dat Hij van onze handen vereischt.

Er komt verandering in de wereld; er komt verandering in de Christenwereld; en zij staat voor de deur. Leest de openbaringen in den Bijbel, in het Boek van Mormon en in Leer en Verbonden, betrekking hebbende op onze dagen en het geslacht vóór de komst van den Zoon des Menschen. Oorlog! Ja, oorlog is één van de plagen die behooren tot het geslacht, waarin wij leven. Het zal geschieden; en geen macht beneden de hemelen zal het kunnen tegenhouden. Wie kan zijn oogen niet openen en de verandering zien in de dingen, die rondom ons zijn? Leest deze Openbaringen — de openbaring zoo juist door broeder Cannon gelezen, en de andere openbaringen in deze boeken. De God des hemels heeft Zijn hand uitgestoken om deze groote oogmerken, waarvan gij gelezen hebt, uit te werken. Zij zullen geschieden zoo zeker als God leeft. Er is geen macht op de aarde, noch onder de aarde, noch ergens anders, die de vervulling van deze dingen tot staan kan brengen. En zij zijn aan onze deuren.

Ik ben verlangend dat de Heiligen der laatste dagen hun schoulers zullen gereed houden om het Koninkrijk van God weg te dragen. Velen in deze wereld hebben getracht Mormonisme omver te werpen. Zij hebben ons volk uit hun land verdreven. Zij hebben ons vervolgd en bedroefd. Zij hebben sommigen gedood om het woord Gods en de getuigenis van Jezus. Maar zij hebben, door deze dingen te doen, het oogmerk van God niet kunnen verhinderen. De Heer, in zijn wijsheid en genade, heeft dit volk naar deze bergvalleien geleid. Het is door God verordineerd, dat Zion hier gebouwd zal worden. Hier is de Tabernakel, waarvan de Profeet sprak, als een schuilplaats tegen wind en storm, enz. Deze tempels staan hier in vervulling van profetie. Wij hebben vier van die tempels in dezen staat. President Young werd door God verkozen om deze dingen tot stand te brengen. Hij leefde lang genoeg om den hoeksteen van dit blok van dezen tempel in te wijden, waar de Heiligen der laatste dagen binnengaan om hun vrienden in de gevangenis te bevrijden, en de verordeningen van het Huis van God bij te wonen, voor hen, in vervulling van de oude profeten, die, door den Heiligen Geest gedreven, spraken met betrekking tot de verlossers die op den berg Zion zouden opstaan in

de laatste dagen, wanneer het Koninkrijk den Heere is. Zion moet verrijzen.

„Juicht, gij hemelen, en verheug u, gij aarde, en gij bergen, maakt gedreun met gejuich; want de Heere heeft Zijn volk vertroost, en Hij zal Zich over zijn ellendigen ontfermen.

„Doch Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten.

„Kan ook eene vrouw haren zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars schoots?

Ofschoon deze vergaten, zoo zal ik toch u niet vergeten.

„Zie, ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd, uwe muren zijn steeds vóór Mij.” (Jesaja 49 : 13—16).

Al datgene wat gesproken is betreffende Zion, zal geschieden, en gij en ik zijn op dit oogenblik getuigen van deze dingen.

Wij zijn hier om zaligheid en een eeuwig leven te verkrijgen. Wij zijn hier om die groote zegeningen te verkrijgen die Heiligen van God door alle eeuwen heen ontvangen hebben, indien zij de geboden van God onderhielden. Zullen wij falen? Neen, dat zullen wij niet, indien wij onzen plicht doen. Het Evangelie is vandaag evengoed als het was in de dagen van den Zaligmaker. Wat betreft de heerlijke zegeningen van het Evangelie van Christus, zij zijn in bijna iedere eeuw verworpen geworden. Neem Christus zelf: bestond er een meer onpopulaire man dan de Zaligmaker der wereld in Zijn tijd? En Zijn apostelen waren niet gezien. Zij werden ter dood gebracht voor het woord van God en getuigenis van Jezus Christus. Niettegenstaande was Christus de Zoon van God; en de Sadduceërs, de Pharizeërs, de „E s s e n e s”?, en al de sekten, die tegen hem streden, waren vervloekt en velen van hen waren ter helle, terwijl Hij blijft als de Verlosser der wereld, en de heerlijkheid en de eer ontving die Zijn Vader voor hem verordineerd had. In 't bijzonder wensch ik dat onze jongelui zich deze dingen zullen herinneren. Zij, die op zending zullen gaan, moeten deze dingen niet negeeren. Tenzij gij den Heiligen Geest bezit, wanneer gij uitgaat om het Evangelie te prediken, kunt gij uw plicht niet doen; maar indien gij in het bezit zijt van dien Geest zijt gij veilig, gaat waar gij wilt en uw woorden zullen hun uitwerking hebben op de harten van de eerlijken en zachtmoedigen der aarde. Broeders en Zusters, ik gevoel God te danken dat wij zijn wat wij op 't oogenblik zijn. Ik gevoel God te danken dat wij in dezen toestand geplaatst zijn in deze bergvalleien. Hier is een veilige plaats. Ik las gisteravond van een verschrikkelijke overstroming. Wie hoorde ooit tevoren van zulk een overstroming in Amerika? Deze overstromingen, en ongelukken en moeilijkheden zullen steeds meer voorkomen op deze aarde, en zij zullen steeds grooter worden totdat het spel ten einde is. Ik bid God, mijn hemelschen Vader, u allen te zegenen, onze harten te inspireeren, dat ons verstand in staat moge zijn den toestand te bevatten, waar-

in wij ons bevinden en de verantwoordelijkheid die op ons rust. De oogen van allen, hemel, aarde en hel rusten op ons. De oogen der duivelen zijn op ons gericht. Zij werken om ons te vernietigen; maar zij hebben de macht niet zulks te doen. Wij zijn in de handen van God. Hij houdt de sleutelen van het lot van de inwoners der aarde, en Hij zal de rechtvaardigen zegenen, wàt zij ook zijn of wáar zij zich bevinden. Ik ben dankbaar te kunnen luisteren naar de leeringen die ik op deze Conferentie gehoord heb van de ouderlingen Israëls. Ik verheug mij in den vooruitgang die gemaakt is gedurende het laatste jaar in de Kerk in het buitenland. Er is een aantal tot de kerk toegetreden, dat wij niet bereikt hebben sedert de organisatie van deze Kerk. En ook hier zijn er velen toegetreden. Onze Zusters hebben getrouw gearbeid in de „Primary Association”, in the „Mutual Improvement Association” en in ieder ander werk, waartoe zij geroepen werden. De zegeningen Gods zijn met hen, en zij doen veel goed. Zondagsscholen hebben ook meer leden gekregen. Er zijn op 't oogenblik meer dan 100.000 leerlingen. De „Young Men's Mutual Improvement Association” telt ongeveer 13.000 leden meer dan het vorige jaar. God zegent hen die in dit werk arbeiden. Indien gij een ziel van den dood kunt redden, welke zegeningen zult gij dan met die ziel ontvangen? Gelijk de Heer zeide tot Oliver Cowdery: „En indien het zoo zijn zal dat gij al uwe dagen in het roepen tot bekeering van dit volk zult besteden en slechts eene ziel tot Mij brengen, hoe groot zal uwe vreugde met hem in het Koninkrijk Mijns Vaders zijn?” Wij moeten voortgaan in dit werk, opdat wij de zaligheid van de zielen der menschen zullen winnen. In zooverre gij dit zult doen, zullen de zegeningen van God u volgen. Zion zal moeten staan of vallen. Wat zal het zijn? De uitvaardiging van het Evangelie van Christus is ten gunste van Zion. Alle openbaringen die betrekking hebben op dezen tijd, zijn ten gunste van Zion, en bereiden den weg voor de komst van den Zoon des Menschen. En Zion zal staan en schitteren. God zegent u allen. Laten wij onzen plicht doen en onzen godsdienst trachten te veredelen, opdat wij ons daarin kunnen verheugen, wanneer ons werk ten einde is. Het is beter aan de zijde des Heeren te staan dan ergens anders. Ik verlang zaligheid. Ik wil mijn voorouders en vrienden ontmoeten, voor wie ik hier gewerkt heb om hen te verlossen, die in hun dagen en geslacht nooit van het Evangelie hoorden. God heeft ons dat voorrecht geschonken. Ouderlingen Israëls werken in al deze tempelen, dag aan dag, voor de verlossing van de kinderen der menschen. Wij zijn gezegend geworden in dit werk en wij zullen steeds gezegend zijn; en wanneer wij aan de andere zijde van het gordijn des levens treden, zal er niet één van ons zijn, die zich niet zal verheugen over het goede wat wij deden. Moge God u zegenen. Ik gevoel de Heiligen der laatste dagen te willen zegenen, zoover als ik de macht bezit om te zegenen. Onze dochters en

onze moeders werken voor de verlossing van Israël in hun lijn, zoo ook de ouderlingen Israëls. Maar wij wenschen grooter te worden en steeds voort te gaan, totdat wij macht zullen hebben al de eerlijken en zachtmoedigen der aarde bijeen te vergaderen. God zegene en leiðe ons allen in de paden van recht en gerechtigheid, in Jezus' naam. Amen."

J. H.

LEVENSLIEDJES.

No. 9. Varensvreugde op de Levenszee.

Mijn schip zeilt zonder zeekaart voort,
 Door golven die 't nog nimmer kliefde,
 Maar 'k vrees niet, want ik heb aan boord
 't Kompas Geloof en Hoop en Liefde.

Ge vraagt of 'k vinden zal, daar ginds,
 De blijde haven mijner droomen?
 Ik zeil maar op de kracht des winds!
 Mijn zeemanshart kent angst noch schromen!

Geen nood, al is nog ver de ree —
 Wat vreugde, 't ploegen van de baren!
 Ha! voor den boeg is enkel zee:
 Hoe zalig is 't, hoe zoet te varen!

FRANK I. KOOYMAN.

De Uitdaging van Jackson Barry.

Een verhaal uit de Pionierdagen.

(Vervolg).

Buurman Harland kwam vroeg in den morgen met zijn paarden en voerlieden. Jack vertelde hem wat hij ondervonden had. Harland keek ernstig en gaf hem goeden raad.

„Ik zal hier blijven, terwijl je met de paarden weg bent, ik ben er wel zeker van dat dit niet het laatste is dat je er van hooren zal.”

Toen Jack dien avond van den arbeid terugkeerde, vertelde mr. Harland, dat hij een bezoek had gehad van eenige van zijn bureu. „Het schijnt, dat je oude vijand Bill Wilton de vuurvlieg was en ge hem in het been geraakt hebt. Eenige van zijn vrienden waren hier vandaag om het je betaald te zetten en waren zeer verwonderd mij hier te vinden. Ze zullen je evenwel niet meer lastig vallen

voor het oogenblik." Jack was overstelpt van dankbaarheid. „Ik zou dit voor elk vredelievend burger gedaan hebben en het is mijn plicht, mijn jongen, een vriend der eerlijken te zijn en diegenen te bestraffen, welke den vrede van de gemeenschap trachten te verstoren", zeide mijnheer Harland.

Het halen van het graan duurde voort, totdat al het graan verkocht was en Jack een goede som voor zijn saison's werkzaamheden had verkregen.

„Jack", zeide Harland, toen hij henenging, „ik zal je diensten niet noodig hebben, maar zal je hier laten om je eigendommen te beschermen en jezelve gereed te maken voor den winter. Ik zal wel je paarden gebruiken." „Zeer goed, mijnheer Harland", antwoordde Jack, „maar houdt de paarden zoo lang als ge ze nodig hebt, daar het de eenige manier is waarop ik u terug kan betalen voor uw vriendelijkheid."

„Dat zal wel in orde komen", antwoordde hij.

Na het vertrek van Harland en zijn menschen gevoelde Jack zich dubbel éénzaam. Hij hield een wakend oog open voor plundersaars en richtte zijn hond zóó af, dat als iemand aan de mijten kwam, hij gewaarschuwd werd.

De dagen van den nazomer gingen voorbij en de bange vermoeiende winter begon. Er was geen jongen in de wereld, die zich meer éénzaam gevoelde dan Jack. Hij werkte een weinig rondom de boerderij, de plaats verbeterende zooveel als in zijn vermogen was. De avonden bracht hij door, met in zijn bijbel en een paar andere boeken te lezen, die zijn vader hem achtergelaten had. Hij overwoog de opofferingen, die zijn ouders gemaakt hadden en verkreeg een grootere realisatie van de kracht en schoonheid van hun geloof. Meer dan eens zeide hij tegen zichzelf: ik kan nooit meer een winter als dezen doormaken. Liever loop ik blootsvoets naar het Rotsgebergte. Hij had nog geen bericht van zijn familie ontvangen en de geruchten deden de ronde dat de „Mormonen" in het westelijke gedeelte van Iowa bij de Missouri-rivier gekampeerd waren en dat eenigen van hen naar het Rotsgebergte vertrokken waren.

„Ik ga mij met hen vereenigen", zeide Jack, toen mijnheer Harland vertelde wat hij gehoord had. „En de boerderij?" vroeg mijnheer Harland. „Die laat ik aan u over", antwoordde Jack. „Ik zal er zorg voor dragen totdat er een betere dag aanbreekt."

Jack ondervond geen moeilijkheden meer van plundersaars en daar Wilton den omtrek verlaten had gedurende den winter, gevoelde hij zich betrekkelijk veilig. Toen de eerste wind, beladen met den geur van de naderende lente, vanuit het zuiden blies, verheugde Jack zich. Hard werk bevrijdde hem van lange, eenzame uren en de goede lentetijd zou veel hard werk met zich medebrengen. De sneeuw smolt vlug en de bruine aarde begon groene plekjes hier en daar te vertoonen. Jack ploegde en plantte en een

groote oogst was zijn deel. Den geheelen zomer trachtte hij de boerderij te verkoopen, maar kon geen koper vinden; niet één buur die hem hiermede eenige hulp wilde verleen, uitgezonderd mijnheer Harland. Als het gebeurde dat een koper van het oostelyk gedeelte van het land kwam, om rond te zien naar een goede plaats, werd hij voorzichtig uit de omgeving van Jack's boerderij gehouden door Jack's onvermoeide vijanden.

Een sterk verlangen naar zijn geliefden bekreep Jack als de herfst in het land kwam en het werk schaarscher werd, een verlangen naar de geliefde gezichten die zoover van hem verwijderd waren. Misschien, zoo dacht hij, hadden zij zijn stoere krachten van noode in den strijd des levens. Misschien was er een ledige stoel. Neen, daar wilde hij niet aan denken! God zou zijn zwerfende geliefden beschermen!

„Fox”, zeide hij op een helderen Octobermorgen (hij had de gewoonte aangenomen om tegen zijn hond te spreken) „we vertrekken morgen naar het westen, ik kan onmogelijk een anderen winter medemaken”. Fox kwispelde zijn staart. „Je neemt het voorstel aan, doe je Fox? Wel, dan zullen we gaan”, en Fox keek zoo verstandig, dat het Jack aan het lachen bracht.

(Wordt vervolgd.)

Uit ons eigen Zendingsveld.

Ouderling Barton J. Needham bericht ons dat met succes de pogingen van zendelingen en leden bekreond werden in de gemeente Haarlem. Zaterdag den 4den November werd er een vergadering gehouden, waarna twee leden door den doop werden ingelijfd in de Kerk van Christus. De Haarlemsche gemeente groeit en bloeit. Zendelingen en heiligen zijn vereend in het werk en arbeiden onvermoeid om aan de wereld het herstelde Evangelie bekend te maken.

Ontslagen.

Aan de zusters Johanna van der Hoeven, Jacoba Ras en Aaltje Vlam van de gemeente Den Helder, is eervol ontslag verleend als zuster-zendelingen, met dank voor hun bewezen diensten.

INHOUD.

Wat is het Evangelie? . . . blz. 357	Levensliedjes blz. 374
Afscheidsgroet „ 367	De Uitdaging van Jackson
Rouwdienst-Rond „ 367	Barry „ 374
Redevoering, gehouden door	Uit ons eigen Zendingsveld. „ 376
Pres. Wilford Woodruff . . . 369	Ontslagen „ 376

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.